

Amb aquestes paraules quedava instituit el sagrament de la Penitència, vulgarment dit de la Confessió. Per obrar aquesta meravella tan divina i tan humana, Jesús ha esperat haver sofert passió i mort i haver ressuscitat : Es doncs després d'haver sofert molt per nosaltres que funda el sagrament del perdó.

I és ara després de la Passió, que nosaltres comprenem que si ens estima tant és que valem molt. Aquest amor tan diví i tan humà inaugura en el món un estil nou.

S'ha volgut assemblejar tant als altres homes, Jesús, el nostre germà gran, que, malgrat no haver comés pecat, ha volgut morir físicament i resseuscular després perquè ressusciatant nosaltres per la Confessió, ens fem digne de la nostra unió amb Ell per l'eucaristia. Aquesta resurrecció espiritual dels amics del Crist, deguda als sagraments de la Penitència i Eucaristia es una penyora de la futura resurrecció de la nostra carn, promesa que no fallarà, perquè en tot i per tot ens hem d'assemblejar a Ell, l'autor de la resurrecció i de la vida. Ressucitarem un dia en carn i ossos, en Déu i contra Déu, per glòria o per càstig, però ressucitarem, perquè gràcies a la Redempció operada a la creu, el nostre rescat es automàtic i total. Si en tras-

passar d'aquest món a l'altre ens hem salvats, ressuscitarem salvats ; si hem mort condemnats, ressuscitarem condemnats.

Es tan humà aquest sagrament, que Jesús l'institueix després d'obligar els apòstols a comprovar que, triomfant per la resurrecció, continúa essent un home de carn i ossos. I perquè el Fill de Déu és un home de carn i ossos, encara que ningú pugui acusar-lo de pecat, coneix les nostres flaqueses i una manera molt divina i molt humana de guarir-les.

Essent la confessió, com tots els sagraments, un fruit de l'arbre de la Creu, un torrent de misericòrdia que brolla del Cor ~~traspessat~~ de Jesús, és abans que tot una ~~conseqüència~~ conseqüència mecànica de l'Encarnació. Descomptant, si fos possible, els mèrits de la Passió, pel sol fet que el Fill de Déu es fes home podia perdonar els pecats i transmetre a altres homes la facultat de perdonar-los. Observi's que en fer el miracle de guarir el paralític de Cafarnaüm, endevinant Jesús que els seus enemics li discutien el dret de perdonar els pecats, ~~alçat (diu al paralític) pren el teu llit i ves-te'n a casa teua~~ els diu : Perquè sapigüeu que el Fill de l'home té ~~au~~ autoritat sobre la terra de perdonar els pecats, ~~alçat~~ (diu al paralític)

pren el teu llit i veste'n a casa teva. " (Mc. II) Per consegüent el Fill de Déu, pel sol fet de la seva encarnació i d'esser fill d'home, com nosaltres, però un home que no ha pecat, té el dret de perdonar els pecats. I és encara una conseqüència mecànica de l'Encarnació que l'Home-Déu pugui transmetre aquest poder a altres homes, per cert no pas exempts de pecat. El transmet a la seva Església, perquè en incorre en pecat, no solament ofenem a Déu sino que cometem, per amagada que sigui la malifeta, una injustícia social que perjudica i debilita tota la comunitat. El transmet als sacerdots de la seva Església per donar així, a sacerdots i penitents, una autonomia humana en matèria tan sagrada i perquè confessant-nos i perdonat-nos ens exercitem en la caritat. El sacerdot perdona en nom de la Santíssima Trinitat, però aquesta autonomia administrativa conferida als ministres de l'Església del Crist és, per a honor de tots, una conseqüència de l'Encarnació.

Sempre que la confessió sigui possible Déu no vol saber res dels nostres pecats; l'Església, cos místic del Crist, ens els perdona, senyal evidentíssim que Jesucrist per la seva Encarnació i mort en creu ha restablert la dignitat del llinatge humà.

Certament Déu perdona quan humilment li demanem perdó. Com a condició del perdó

perdó només exigeix que, tan prompte com ens sigui possible, feu davant del seu sacerdot una confessió íntegra i sincera. Però quan es tracta d'evitar la confessió, el Cel no perdona.

Es una suma delicadesa per part de Déu que la liquidació dels pecats es faci entre homes. Jesucrist, l'Home-Déu, ho establí aixís perquè ens coneix. Seria massa senzill ésser perdonats per mitjà d'un acte de contrició formulat rutinàriament. Per desgràcia, molts homes senten més vivament la presència de Déu en el moment del pecat que a l'hora de la contrició. I pequem tant, que arribariem a dubtar que una oració formulària ens pogués valdre l'absolució divina. Només la confessió ens dona la seguretat experimental del perdó.

Certament, per a la sensibilitat de molts, la confessió resulta mortificant, Justament aquí comença el valor expiatori del Sagrament de la Penitència. És molt justa i molt humana la frase que diu que la vergonya que no hem sentit pecant, la sentim almenys en confessar-nos. És el mínim que es pot demanar, que el pecat ens faci vergonya. Si la confessió no existís, moltíssims no tindrien ni noció de la vergonya en formular una demanda oral o mental davant de Déu. La vergonya és molt humana

i el pitjor és esser un poca-vergonya. En confessar els nostres pecats, la vergonya, quan no és posada al servei de l'orgull, quan no ofega la sinceritat, es una humiliació saludable.

La Confessió es tan humana que no solament aconçola buidant molts abscessos malignes, sino que evita molts delictes i arriba a guarir malalties morals i cròniques. Una confessió no rutinària és el principi del recobriment de la salut moral. Per això, Sant Ignasi, en el seus " Exercicis espirituals " , desplega, des del primer dia, una tàctica molt sàvia encaminada a que els exercitants preparin una bona confessió general. I tots els sacerdots que dirigeixen exercicis espirituals -curiosa frase aquesta de fer " Exercicis espirituals! " - us diran que hi ha entre els exercitats una alegria immensa, quasi incontenible, quan han fet la confessió general.

Sense aquest sagrament tan humà de la Penitència l'Església seria molt menys pura del que és i es faria un ús indegut d'aquest altre sagrament tan humà que és l'Eucaristia. El sagrament de la Penitència - això és evidentíssim - ha fet al món un bé ~~incomparable~~ immens. No obstant, per extany que sembli, la Confessió es el punt inconfessable que aparta a molts del veritable cristianisme, o sigui del catolicisme,

l'únic obstacle que allunya molts catòlics de la única realitat que mereix esser tinguda en compte.

Bem mirat, el que allunya a molts del Sagrament de la Penitència no és solament una vergonya mal sana, sino, molt més, la noció claríssima que la que la Confessió condueix a una extirpació de vicis i a una rectificació de costums. Aquesta actitud inconfessable, és la millor prova de la necessitat humana del sagrament de la Confessió.

L'home que sistemàticament refusa el sagrament de la Confessió Penitència viu apartat de l'Església i és impossible que visqui en la gràcia de Déu; mancat de virtuts sobrenaturals, fatalment caurà en el naturalisme i en l'ateisme pràctic. I, allunyat de Déu, el seu cor el deu enteniment i la seva voluntat, s'enduriran en una pafàlisi espiritual progressiva.

Adhuc la persona més hipócrita i desconfiada sent tot sovint la necessitat de confiar-se i obrir el seu cor a un amic. Aquesta expansió entre amics aconçola sempre i si el que rep la confiança és un home de consell, les seves paraules tenen el valor saludable de la "correcció fraterna" evàngélica. En ténim tanta necessitat d'expansionar-nos entre amics que, per axageració, molts es ~~considera~~

confessen impúdicament en plena penya de café. I, no obstant, molts d'aquells són els que refusen la Confessió sacramental davant d'un home que en aquell moment representa Jesucrist que té per gràcia divina la virtut del sigil sacramental i que en nom de Déu ens pot absoldre i aconsellar.

Aquesta necessitat d'obrir el cor a un altre home és tan humana que Plató molt abans del cristianisme el filòsof grec, Plató, en el " Gorgias " ja n'havia proclamat les excel·lències. Donat que per als que refusen la Confessió sacramental no hi ha salvació possible i que per a molts cecs el sacrament de la Penitència és l'entrebanc principal ens permetrem reproduir aquest text de Plató sobre la necessitat de acusar-nos sincerament davant d'altres homes: " Quan s'ha comés una injustícia, - diu Plató - cal presentar-se al lloc on sigui possible rebre una correcció convenient, i afanyar-se a cercar un jutge com si d'un metge es tractés. Davant d'aquest home cal que un s'acusi espontàniament, no tenint secret el crim sino confessant-lo francament a fi d'esser castigat i de recobrar la salut. Cal fer-se

violència per alçar-se sobre tota mena de temor i oferir-se a la justícia a ulls clucs i de cor - com ens sometem al metge per a sofrir incisions i cremades - i pensant només en la consecució de la salut i la bondat sense preocupar del dolor ; de tal manera, que si la falta comesa mereix assots, ens presentem per a rebre'ls ; si la detenció, estenguem les mans a les cadenes ; si una multa, la paguem ; si l'exili ens hi condemnen ; si la mort la sofrim ; essent primers a denunciar-nos i obrint els llavis per tal que per la confessió d'uns crims, poguem esser deslliurats del més gran de tots els mals, que és la injustícia. *Cal fer tot això per temor que la malaltia de la injustícia* ~~se~~ ferrant-se en l'ànima hi engendri una corrupció secreta que esdevindria incurable."

Dee la mateixa manera que Plató creia necessària la confessió sincera davant d'un amic o d'un jutge, proclamant que sense la confessió permaneixien la injustícia i la purulència del pecat secret, els moralistes cristians han considerat sempre que el Sagrament de la Confessió és una mena de vomitiu dels mals que roseguen la consciència. Només la confessió ~~estirpa~~ estirpa els tumors secrets. El pecat no confessat és, segons Plató, " corrupció secreta;" segons Voltaire " es un crim secret." " Es pot dir - escriu - que la confessió és el fré més gran contra els "

" crims secrets." (Dictionnaire Philosophique " art. " Catechisme ")

Els psiquiatres moderns influïts per l'escola freudiana, utilitzen com a remei físic, especialment en els casos de desordres en matèria moral, el mètode anomenat " manifestació de consciència." Amb aquesta frase una mica emperifollada de màgia no es vol dir altre cosa que confessió, procediment que Jesucrist exigí per a perdonar els pecats, elevant-lo a la categoria de sacrament. Si la descàrrega de la consciència pot ésser un procediment natural de curació, en la Confessió la combinació dels elements naturals i sobrenaturals són d'eficàcia segura. La " manifestació de consciència " no perdona les aberracions sexuals, ni el furor de la rapinya, ni els atacs d'orgull i d'odi, En canvi la confessió sacramental davant del ministre de Jesucrist. perdonant, aconçolant i corregint ens retorna la pau. La pau de la consciència es la gràcia de Deu. " La pau sigui amb vosaltres," deia Jesús ressuscitat en compareixer entre els deixebles.